

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1942/2024
05.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ Бијановац, чији је пуномоћник Радомир Ристић, адвокат из ..., ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/2024 од 21.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда Нишу Гж1 256/2024 од 21.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Нишу Гж1 256/2024 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда Нишу Гж1 256/2024 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 144/23 од 30.10.2023. године у ставу првом изреке, којим је усвојен тужбени захтев и поништен као незаконит и супротан Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности члан 2. Анекса I Уговора о регулисању међусобних односа из радног односа са запосленим број 1438 од 12.03.2021. године закљученог између парничних странака 17.03.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом одредби чланова 171. и 172. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05..113/17), члана 33. Правилника о раду туженог од 22.01.2021. године и одредби Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије поништена је одредба члана 2. Анекса I Уговора о регулисању међусобних односа из радног односа са запосленим број 1438 од 12.03.2021. године закљученог између парничних странака 17.03.2021. године, којим је измењен коефицијент зараде запосленог и одређено да основна зарада на основу коефицијента зараде запосленог 2,00 износи 47.140,00 динара. Ово због тога што је спорном одредбом Анекса уговора о раду тужиљи предвиђен нижи коефицијент зараде (2,00) од оног који јој према њеном радном месту и степену стручне спрема припада сагласно Правилнику о раду туженог (2,10 до 2,30) у складу са Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије.

Независно од погрешне формулације у изреци да се ради о погрешној примени ПКУ за јавна предузећа у комуналној делатности. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред наведеног, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазило закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим у случају када се тужба односи на новчано потраживање у ком случају се за дозвољеност ревизије примењују исти услови као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање (члан 403. став 3. ЗПП).

Имајући у виду да се тужбени захтев не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, односно да се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. ЗПП код које је ревизија увек дозвољена, као и да се тужбени захтев не односи на новчано потраживање, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена. Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић